

a bolnika položé kmalu v hladen grob, kjer nehajo vse bolečine in trpljenje tega svetá. V samotnem gozdu in okolici ni bilo nikoli več slišati o razbojnikih, o katerih se je poprej toliko govorilo. Pripoveduje se, da so jih videli na mnogih božjih potih in daljnih krajih, kjer so si izprosili milost od Bogá in sveti mir, ter tako postali zopet dobri in pobožni ljudje.

Zdaj vas vprašam, otroci, kaj je duhovnega staréka gnalo, da je tako natanko in vestno izpolnjeval svoje dolžnosti in to tudi po noči, ko že vse mirno in sladko počiva? Kdo je dal bolniku na smrtnej postelji tolažbo in pravi dušni mir, ko ga je vest najbolj pekla pred odhodom iz tega svetá? Kdo je krvoločne razbojnike tako hitro zmagal, da so kakor krotke ovce popadali na kolena, ter so svoje pregrešno življenje tako naglo zamenili s pobožnim? Otroci, povejte, odkod vse to, ako ne iz studenca — prave krščanske vere?

Mladinoljub.

Kralj in oglár.

V sila davnem času je bil kralj, ki je dobro vedel, da se kraljeva sreča samo takrat dá najbolje utemeljiti, ako so vsi narodi zadovoljni in svojemu kralju pokorni. Da-si je kralj vse to dobro vedel, vendar se ni posluževal v ta namen primernih pripomočkov. Kralj se postara, onemore in zeló nevarno izbolí. Bolezen je postajala od dné do dné hujša in njegovi najboljši zdravniki so imeli le malo upanja, da bi se kraljevo stanje zboljšalo, ako Bog sam s kakim posebnim čudežem ne pomaga. — Necega dné je bilo kralju naznanjeno, da v gozdu daleč daleč od mesta živi star puščavnik, ki se posebno dobro umeje na različna zdravila, ter je že mnogim bolnikom rešil življenje. Kralj takój pošlje svoje služabnike do starega puščavnika, ki ga tudi pripeljejo k bolnemu kralju. Puščavnik stopivši h kralju, preišče njegovo bolezen, potem odkima z glavó in reče: „V velikej smrtnej nevarnosti si že, o kralj! Vendar poznam jedini pripomoček, ki te še reši smrti in ti ohrani življenje. Poslušaj me tedaj in zapomni si: Ako na svoje golo telo oblečeš srajco popolnem srečnega človeka iz svojega kraljestva, potem ne bodeš še umrl in vladal boš svoje ljudstvo v sreči in zadovoljnosti.“

Kralj pošlje služabnike na vse strani svojega kraljestva, da bi poiskali popolnem srečnega človeka in mu prinesli njegovo srajco. Služabniki se podadó najpred v mramorne palače plemenitnikov ter vprašajo vsacega posebej, da li se čuti popolnem srečnega. Toda kraljevi služabniki dobé od vsacega le nasprotni odgovor. Jedni jim pravijo, da mnogo plemenitažev uživa večje spoštovanje od kralja nego oni; drugi zopet, da jim kralj ne odkriva toliko prijateljstva, kakor si ga zaslužijo; a tretji: da niso tako zdravi in čvrsti, kakor bi si želeli. Vsak ima nekaj, kar ga dela nesrečnega in nezadovoljnega. Pri plemenitažih v mramornih palačah ne opravijo kraljevi služabniki ničesar in žalostni se podadó dalje, da bi poiskali popolnem srečnega človeka. Na svojem potovanji se navrnejo k bogatinom in drugim veljakom v državi. Ali tudi pri teh ne najdejo nobenega, ki bi bil popolnem srečen in zadovoljen s svojo osodo. Tu je drug družemu zavidal njegovo srečo in blagostanje. Vsak bi bil rad prvi in največjávnejši v državi. — Zdaj gredó kraljevi služabniki do meščanov, obrtnikov in poljedelcev. A tudi pri teh niso dobili, česar so

tako željno iskali. Vsak se je pritoževal čez vsakdanje potrebščine in pomanjkanje. Služabnikom zdaj ni ostajalo drugega, nego potrkati na vrata siromakov in prosjakov. Toda tukaj se je še le začelo pravo trpljenje. Jedni zdihujejo, drugi se jočejo, tretji preklinjajo ter v najžalostnejših barvah popisujejo svoje revno življenje. Kraljevi služabniki vidèč, da jim ni mogoče dobiti človeka, ki bi bil popolnem srečen in zadovoljen s svojim stanom, vrnejo se v stolno mesto, da bi bili vsaj nazoči pri kraljevi smrti. A domóv idočim treba jim je jézditi preko gosto zaraščenega gozda. Prispevši do srede velikanskega lesovja, slišijo na drugej strani ob cesti veselo možko petje.

„Aha! tukaj najdemo gotovo popolnem srečnega človeka,“ reko kraljevi služabniki ter gredó, od kodar se je slišalo veselo petje.

Na desno idoč, pridejo do lepe zelene planjavice, na katerej je stala ogljena kôpa, katero je veselo pevajoč kahal začrneli oglár. Ne daleč od njega je stala revna, s slamo pokrita bajtica.

„Da si nam zdrav, oglár!“ pozdravi ga vodja kraljevih služabnikov. „A povédi nam najpred, si li popolnem srečen in zadovoljen pri svojem težavnem delu v tej pustej samoti?“

„Popolnem sem srečen in zadovoljen,“ odgovori mu ubogi oglár, „in zakaj bi tudi ne bil? Vedno živim veselo kakor ptiček v zraku. Vse, česar potrebujem, da preživim sebe, ženo in otroke, pridobim si pošteno s kuhanjem ogljá. To, kar po leti in jeseni zaslužim, zadostuje nam tudi za zimo, da nikoli ne trpimo pomanjkanja na kruhu. Zakaj bi tedaj ne bil srečen in zadovoljen?“

Ko kraljevi služabniki slišijo te besede ubozega oglarja, neizmerno so veseli, da so dobili človeka, kakršnega so zastoj iskali po vsem kraljestvu svojega gospodarja. Veselo tedaj pristopijo k oglárju, ter mu povedó, kaj jih je pripeljalo do njega. Ko mu vse izpovedó, prosijo ga, da bi jim dal srajco, katero nosi na svojem životi, ker le z njo je mogoče ohraniti kralju življenje.

Pri teh besedah stopijo ubozemu oglarju solze v oči in z žalostnim glasom jim odgovori: „Oh, preljubi moji, kako žal mi je, da ne morem ustreči želji svojega ljubega kralja, ker te spodnje hlače in jopič, ki ga vidite na meni, so moja jedina obleka, in srajce, katero bi vi radi imeli, moje telo še nikoli ni imelo na sebi!“

Žalostni se vrnejo služabniki v kraljevo palačo. Kralj jih je že komaj pričakoval. Ko mu pa povedó, da v celem kraljestvu nima človeka, ki bi bil popolnem srečen in zadovoljen, razjoka se kralj čez svojo osodo in kmalu potem umrje.

Pa tudi ubogi oglár od tega časa ni bil več srečen in zadovoljen. Do sih dob siromak še znal ni, da drugi ljudje nosijo tudi srajco na sebi, in vedno ga je mučila nesrečna misel, da bi bil on zdaj lahko naj srečnejši človek v celem kraljestvu, ako bi bil rešil dobremu kralju življenje, kateri bi ga bil gotovo bogato obdaroval.

Iz te pripovedke se lahko učimo, ljubi otroci, kako redek dar da je sreča na tem svetu. Ne pravijo toraj pesniki zastoj, da je sreča „kakor cvet z jablane“; ali: da je podobna mesecu, ki nikoli ne kaže rad ljudém cele svoje podobe, temveč rajše le rogé. Drugi zopet primerjajo srečo krasnemu metulju, ki leta z cvetke na cvetko, ter se pri nobenej dolgo ne mudi. Samo

jedno pravo prepričanje je, in to je gotovo: da pravo srečo uživa le mladina v krogu svojih ljubih staršev. Najboljša in najsladkejša sreča na tem svetu je: očetovska, materina in bratovska ljubezen. Da bi jo le vedno prav ceniti in uživati znali!

—kol—

Tri hčere.

Neka vdova, ki je imela tri hčere, postarala se je in oslabela ter si ni mogla nič zaslužiti, s čemur bi se preživela. Prva hči, videč svojo onemoglo mater, smili se jej in reče: „Jaz bi zeló rada od svojega zaslužka nekoliko materi dala, ali potem bi si ne mogla nič prihraniti za prihodnost.“

Druga hči reče: „Tudi jaz bi rada materi pomagala, ali odkod naj dobim potem denarja, da si kupim lepo obleko kakoršno zdaj nosim?“

Tretja, najmlajša hči pa reče: „Ko sem bila še majhen otrok, in si nisem mogla prav nič pomagati, skrbela je dobra mati za mene bolj nego zase, ter še mislila ni na to, da bi si kaj prihranila, toliko manj da bi si kupila lepe obleke. Ona je storila vse, da je le meni kupila kruha in obleko. Ali zdaj je mati stara in holehna, ter nima nikogar, da bi jej pomagal; moja dolžnost je tedaj, da zdaj jaz za njo skrbim, kakor je ona za mene.“

Kaj pravite otroci, katera hči se vam najbolj dopade? Ali ne tretja, najmlajša? Posnemajte jo!

Lepa priméra.

Častitljiv duhovnik se podá med divjake v daljno Ameriko, da bi med njimi sejal seme besede božje. Na potu sreča človeka Indijanca, kateri se mu zdi, da je blaga in dobra duša. Spustivši se ž njim v razgovor, vidi, da Indijanec že pozna pravo vero. A da bi se vendar prepričal, je-li tudi trden v pravej veri, vpraša ga prijazno: „Kaj misliš o Kristusu, našem odrešeniku?“ „Kaj da mislim o njem,“ odgovori Indijanec, to lahko posnamete iz naslednje primére. Indijanec vzame nato nekoliko suhega listja, naredi ž njim majhen krog, poišče črva, ter ga dene v sredino narejenega kroga. Zdaj vzame ognja in zažgè suho listje. Ubogi črviček je bil od vseh strani obdan z živim ognjem. Zdajci stegne Indijanec roko, vzame ubozega črvička iz gorečega kroga, ter ga položi na hladno in prijetno zemljo. — „To, kar sem jaz storil z ubogim črvom,“ reče Indijanec, „to je storil z menoj Kristus, moj odrešenik in izveličar.“

Volk in ovčar.

Huda ovčja bolezen vzame ovčarju vso ovčjo čredo. To poizvé volk ter pride k ovčarju, da ga miluje.

„Ovčar, ali je res,“ reče volk, „da te je tolika nesreča zadela? Kakor slišim, poginile so ti vse ovce. Oh, kolika škoda lepih ovčic! Smiliš se mi, da bi se jokal s teboj!“

„Hvala ti lepa za pomilovanje!“ odgovori ovčar. „Vidim, da imaš usmiljeno srce?“

„Dà, dà, srce ima usmiljeno,“ pristavi ovčarjev pes, „in to vselej, kadar trpi tudi on sam v nesreči svojega bližnjega.“

(Po Lessingu.)